

Žijma bez tebe



BETH GOODOVÁ

*Tima
bez tebe*

*Tima
bez tebe*

BETH GOODOVÁ

Original title: Beth Good: The Winter Without You
Copyright © 2018 Beth Good
First published in Great Britain in 2018 by Quercus Editions Ltd., Carmelite House,
50 Victoria Embankment, London EC4Y 0DZ, An Hachette UK company.
Cover © www.headesign.co.uk
Cover photographs © Getty © Trevillion

Czech edition © Fortuna Libri Publishing, Praha 2019
Translation © Jaroslava Baconová, 2019

Beth Goodová uplatnila právo být označena jako autorka tohoto díla.

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing.
www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Lucie Rohanová

První vydání

Tato kniha je fiktivní dílo. Jména, postavy, zaměstnání, organizace,
místa a události, které vysloveně nespádají do veřejné domény,
jsou buď výtvor autorčiny představivosti, nebo byly použity fiktivně.
Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami,
událostmi a lokalitami je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována,
ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému nebo přenášena
v jakékoliv formě ani elektronickými, mechanickými, kopírovacími,
nahrávacími a jinými prostředky bez předchozího souhlasu vydavatelů.

ISBN 978-80-7546-263-3

KAPITOLA PRVNÍ

Hannah pozorovala, jak se před nimi z listopadového deště vynořuje obrys kamenného cornwallského obra s břidlicovou střechou a temnými okny místo očí. Zdálo se jí, že je to snad ten nejsmutnější dům na světě.

Mohou vlastně domy něco prožívat? Jak se tak k němu pomalu blížily, pozorně si jej prohlížela a přemítala, jestli i dům může něco cítit. Být pohlcený emocemi. Anebo je to všechno v pohledu toho, kdo se na něj dívá?

To by byla spíš otázka pro studenta psychologie než pro ni.

A nebo pro někoho, jako byl Santos, s jeho vrozenou inteligencí a neustálým hledáním nových výzev, které ho tak často přiváděly do nebezpečných situací. Hannah ale nebyla žádná velká intelektuálka ani nijak zvlášť pověřčivá, a její milovaný Santos už tu nebyl.

Jedno jí ale bylo jasné, a to že Kernowská usedlost nebyla tím idylickým místem na pobřeží Atlantiku, jak si představovala, když v Řecku nastupovala do letadla. Měla v sobě ale dost taktu, aby nic neřekla nahlas. Nerada by urazila Bailey, která byla neuvěřitelně milá a vstřícná. Nejenže jí téměř okamžitě nabídl tykání, ale nesmlouvavě trvala na tom, že ji tam na tu pustopustou samotou doveze a všechno jí osobně ukáže. A že dům ležel kdesi v odlehlém místě mezi poli, bylo jasné hned od chvíle, kdy vyjely z Pethporra. Všude kolem byly

najednou samé křoviny, louky a lesy a po cestě jen tu a tam osamělé stavení.

A tak se Hannah zhluboka nadechla: „No teda, Bailey, to je ale úžasný dům. A jak je obrovský!“ Se zřetelnou obavou v hlase dodala: „Není nějak moc blízko útesu? Víím, že jsi mluvila o výhledu na širé moře, ale tohle připomíná spíš orlí hnízdo než bezpečný domov.“ Zarazila se a bezděčně se zamračila: „Dochází v téhle části Cornwallu k výrazným pobřežním erozím? Anebo k poklesu, nebo i k sesuvům půdy?“

Ne že by toho z okolí, kterým projížděli, viděla nějak moc. Okna Baileyina malého renaulta se začala zamlžovat prakticky v okamžiku, kdy do něj nasedly před útulným penzionem, ve kterém bydlela, než se vyřídilo všechno papírování. A teď bylo v autě už tak zadýcháno, že neměla o moc lepší výhled než okénkem v sauně. I tak se však Hanně podařilo zahlédnout bouřkou rozhoupané šedé vlny Atlantického oceánu, který se ztrácel kdesi v mlze za impozantním skaliskem. Hm, Egejské moře to teda není, pomyslela si a dál pozorovala, jak jeho ponuré, nemilosrdné vlny divoce narážejí na útes.

Bailey zařadila jedničku, aby vybrala další ze zatáček na příšerně zablácené a zjevně ne moc udržované cestě. Zastupovala notářskou kancelář, která se starala o babiččinu pozůstalost. Přestože byla spíš drobné postavy, sršela energií a nadšením. Měla velké modré oči, řasy namalované velmi výraznou řasenkou, světle růžové rty a zdravím zářící obličej ve tvaru srdce.

„No jo, já víím, na první pohled to vypadá trochu děsivě. Ale tvoje babička si nechala asi před deseti lety udělat průzkum pozemku,“ sdělila jí naprosto otevřeně Bailey a velmi věcně dokončila: „Když kousek dál na pobřeží k drobnému sesuvu půdy došlo. Nebylo to nic závažného.“

„Nic závažného?“

„Pár kamenů rozdrtilo plážový domek, jestli si dobře pamatuju.“

„Ještě něco stejně nezávažného?“

„Každopádně ten průzkum neprokázal nic znepokojujícího. Ale ona i tak nechala valnou většinu útesu zpevnit.“ Bailey se rozesmála, když si všimla Hannina výrazu. Naklonila se dopředu a dlaní vykroužila v zamlženém okně kolečko, aby trochu viděly. „Opravdu, není se čeho bát. Trudy Clitheroeová byla rozvážná ženská. Obezřetná. To mi věř, nezůstala by tu, kdyby měla sebemenší pochyby, že by Kernowské usedlosti hrozilo sesunutí do moře. Ale to ty asi víš sama.“

Obezřetná a rozvážná ženská.

Můj pravý opak, blesklo Hanně hlavou a na chvíli ji přepadla zoufalost. Možná kdyby byla ona sama víc obezřetná a rozvážná, Santos by byl ještě naživu. A ona by se teď bezstarostně opalovala u bazénu u jejich domu s výhledem na Atény. Místo toho teď zírá skrz prudký déšť, který buší do auta téměř vodorovně, na své velmi pochmurné a rozpadající se cornwallské dědictví.

Při vzpomínce na Santose ji zabořilo u srdce. Znamenal pro ni všechno. Byl vším, co si kdy u muže přála: byl sportovně založený a miloval přírodu, měl smysl pro humor a velké ambice. A přitom od prvního dne, kdy se poznali, dokázal být i něžný, báječný společník. *Nejlepší přítel i milenec* – tak to přece kdesi četla. A opravdu, to byl celý Santos.

Před každým rozhodnutím se s ní radil. Podařilo se mu z ní vyloudit smích i ve chvílích, kdy se cítila totálně na dně. Vždycky dal vědět, když se zdržel a nemohl přijít domů včas. Nikdy nezapomněl na žádné výročí nebo narozeniny. Vmžiku vykouznil večeri, když jí nebylo zrovna do vaření, a často jí nosil květiny, čokoládu nebo nádherné nové šaty. Nepotřeboval

důvod, jediným důvodem mu byla láska. Mám tě rád a rád si tě hýčkám, říkával.

Santos byl v očích mnoha prostě ideální muž, ale Hannah věděla, že byl daleko, daleko víc. Santos nebyl jen ideální, byl naprosto dokonalý.

Byl to muž, se kterým chtěla žít a zestárnout.

Měli před sebou krásný společný život, kdyby osud tak absurdně nezasáhl a místo toho ji nepřenesl právě sem, do Cornwallu. Měla pocit, že se ocitla v očištění za hříchy, o kterých ani nemá tušení, že je kdy spáchala. Hannah věděla, že už nikdy nenajde muže tak dokonalého, jako byl Santos. Do konce života, nikdy.

A ani se o to nemíní pokoušet.

„Já babičku vůbec neznala, nikdy jsem se s ní nesetkala.“ Bylo jí jasné, že to musí znít divně, a tak po chvilce váhání dodala: „Matka mi řekla, že babička umřela, když jsem byla malá.“

„To je příšerné.“

„Máma asi měla své důvody, ale já nemám nejmenší tušení jaké,“ obrátila se Hannah znova k zamlženému oknu, kterým se snažila něco venku rozeznat. Nakonec dodala: „A té se teď už nezeptám, protože taky zemřela.“

„To mě moc mrzí,“ odpověděla Bailey. Vybrala další zatáčku a najednou prudce zabrzdila. Celá ztuhla a spíš jen pro sebe si sprostě ulevila: „Sakra, zrovna dneska. Idiot jeden idiotská!“

Hannah, která byla právě zaujatá stíráním mlhy z okénka, aby konečně něco viděla, se zprudka otočila a nevěřícně zírala nejdřív na Bailey a pak zpátky do lžáku před autem.

„Idiot jeden idiotská?“ opakovala nechápavě. Před nimi stálo cosi obrovského a bílého a naprosto blokovalo už tak úzkou

cestu k domu. Ale člověk to nebyl. Vypadalo to skoro jako... „A tohle je co?“

„Tak to je, prosím, pračka.“

„No, to vidím taky,“ odpověděla Hannah a zírala na obrovský kolos. Možná mě právě teď opouští zdravý rozum, pomyslela si. „Spíš mě zajímalo, co tu ta pračka dělá. Uprostřed úzké venkovské cesty...?“

„Blokují nám cestu k domu, řekla bych.“

„Ale kdo by nám chtěl blokovat cestu?“

„No právě, kdo?“ Bailey se zadívala na pračku, od které se odrážely obrovské kapky hustého deště. Ramena jí odevzdaně poklesla: „No nic, s tím nic nenadělám. Mám vzadu na sedadle plášť do deště. Pokusím se vyběhnout a odstrčit tu krávu trochu na stranu. Uvidíme, jestli se mi podaří se tam pak s tím autem protáhnout.“

„To se ti samotné nikdy nepovede.“

„Můžu to aspoň zkusit.“

„Tyhle přístroje váží nejmíň tunu,“ připomenula Hannah a dodala: „Mají v dolní části cementovou zátěž, aby při ždímání neskákaly.“

Bailey se na ni zadívala vážným pohledem: „Hanno, nemůžu po tobě chtít, abys v tomhle příšerném počasí vylézala z auta. A už vůbec ne, abys mi pomáhala odsouvat pračku z toho bláta před námi.“

Vypadala neskutečně odhodlaně, po pravdě řečeno, Hannu až trochu překvapila jistá prudkost její reakce. Bailey bylo kolem pětadvaceti, Hannah odhadovala, že tak o dva tři roky mladší než ona sama. Perfektně padnoucí kalhotový kostým a bílá elegantní blůza ji kupodivu vůbec nedělaly starší, právě naopak. Jako by v tom obleku jen hrála jakousi roli, která jí nijak zvlášť nesedla.

Při jejich prvním setkání v notářské kanceláři měla Hannah dojem, že se Bailey snažila všechno zařídit co nejpřesněji a do nejmenšího detailu. Možná to byly jen ambice a naděje na rychlejší firemní postup, ale Hanně se zdálo, že by to mohlo být i něco jiného. Nedovedla to však pojmenovat. A možná je Bailey prostě taková, nervózní a neustále v pohybu. Jestli se jí do cesty obvykle pletou velké bílé spotřebiče, tak se ani není čemu divit, pomyslela si Hannah a znova se skrz crčící děšť zadívala na pračku uprostřed cesty.

Kdo ji tam takhle nechal? A proč?

V hlavě, kde se jí normálně rodila spousta divokých nápadů, měla prázdno. Jedna věc jí ale přišla divná hned. Přestože její spolkečnice byla viditelně naštvaná, nevypadala vůbec překvapeně, že jim něco takového jako obrovská pračka blokovalo cestu. Skoro to vypadalo, jako by Bailey s něčím podobným počítala.

Idiot jeden idiotská.

Z tohohle výroku bylo znát, že Bailey zřejmě tušila, kdo ji tam postavil. Z nějakého důvodu se však nepouštěla do žádného vysvětlování.

„Jsi naše klientka,“ nabrala Bailey dech a stejně rozhodně pokračovala: „Bylo by ode mě neprofesionální nechat tě celou zmoknout.“ Znova se zhluboka nadechla. „Tohle je můj problém. Zůstaň tady v suchu a já se půjdu...“

„Promáčet na kůži?“

Bailey, která se snažila nasoukat do nepromokavého pláště, se zarazila a otočila na Hannu: „Máš snad nějaký lepší nápad?“

„Co takhle nechat auto autem a prostě to doběhnout?“ Hannah odhadovala vzdálenost mezi renaultem a verandou sešlého domu, slibně zakrytou stříškou. Podívala se pak na své planďající džíny a tričko, oblečení, které se hodilo spíš do slunného

Řecka než na venkov v západním Cornwallu, a ušklíbla se. Bude si muset zvyknout a přizpůsobit se, řekla si pro sebe v duchu, ale nahlas pokračovala: „Sice zmokneme obě, ale jen na pár minut. A než si projdeme dům, tak se třeba ten liják trochu zmírní.“ Chvilí zkoumala hrozivé temné mraky a s předstíraným optimismem dodala: „Možná i přestane pršet úplně.“

„Přestane pršet?“ rozesmála se Bailey, docela bouřlivě. „Tys asi nikdy předtím nebyla v Cornwallu, zdá se mi.“

Ale s plánem nakonec souhlasila a za chvíli už obě běžely blátem a loužemi v prudkém lijáku směrem k domu.

Jen co vyběhly z auta, Hannah bezděčně svráстила nos, jak ji do něj udeřila směs různých zápachů.

Smrad ze statku, okomentovala by to nejspíš s opovržením její matka. Vyrostla sice tady na Kernowské usedlosti, ale v patnácti letech utekla z domova a našla si práci v Londýně. Její neskrývanou nenávist k venkovu, tomu cornwallskému zvláště, Hannah nikdy nepochopila. Pro ni byl Cornwall vždycky jakési bájně místo, a to přesto, že tu až dosud nikdy nebyla.

Bájně... a naprosto promáčené deštěm.

* * *

Hannah doběhla k verandě první. Sotva popadala dech, když se radostně sesula na zem pod stříškou. Nevěřičně se na sebe podívala. „Výborně. Můžu rovnou do soutěže Miss Mokrě tričko, jak jsem promáčená.“

„Všechno v pořádku?“ otočila se na ni trochu znepokojeně Bailey. „Jo, to nic. Jen jsem se trochu zadýchala,“ odpověděla a vytrásala si vodu z vlasů jako pes, když vyleze z vody. „Hodil by se ručník.“

Bailey jí mlčky podala balíček papírových kapesníků. „Na, aspoň něco. Možná budou nahoře v pokojích nějaké ručníky,

kteřé budeš moct použít. Myslím, že jsem je viděla zapsané v inventáři. Ale neručím za jejich stav.“

„Díky,“ ušklíbła se Hannah a kapesníčkem ne větším než dlaň stírala kapající vodu s čela. „Můžu si za to sama, měla jsem si pořídít nepromokavý kabát a holínky hned, jak jsem vystoupila z letadla.“ Hannah se neúspěšně pokoušela otřít si bláto z tenisek. „No, aspoň že nemám boty na podpatku. To bych taky mohla do některé té louže zapadnout a už tam zůstat navždycky.“

„Fakticky, Hanno, moc mě to mrzí.“

„Ale prosím tě, to přece vůbec není tvoje chyba. Je to všechno vina majitele té příšerné pračky. Nebo bývalého majitele, co já vím.“ Hannah se podívala na cestu, kde se před renaultem bezostyšně tyčila pračka a blokovala tak jedinou přístupovou cestu k domu. „Já teda nevím, ale který normální člověk nechá uprostřed cesty takové bílé monstrum?“ Naštvaně si odfoukla z čela mokrou ofinu: „Takhle v Cornwallu vypadají divoké skládky?“

Bailey hned neodpověděla, odemykala právě vstupní dveře klíčem, který vypadal podezřele velký a dost zrezavělý. Tedy snažila se, protože dveře nechtěly povolit. „Co jsi říkala?“ Podívala se ještě jednou přes rameno na pračku a dost nejasně odpověděla: „Ne, divoká skládka to není, to ne. Ale víš co, nelam si s tím hlavu.“

Zámek konečně povolil a Bailey s obrovským úsměvem otevřela dveře. Zřetelně se jí ulevilo. „A jsme tady. Kernowská usedlost. Přicházíme v míru, nestřílejte!“

„Jak to myslíš?“

„Ale, jen tak. Pro jistotu. Prosím, až po tobě.“ Bailey nechala Hannu vstoupit jako první a vešla hned za ní. Na podlaze z břidlicových dlaždic se chodbou rozléhalo klapání Baileyových

podpatků a rozbíjelo zvláštní husté ticho plné prachu, ve kterém dům působil, jako by byl opuštěný po staletí. „A jsme tady. Šéf mě požádal, abych ti nemovitost ukázala a odpověděla na případné dotazy. Tak se ptej.“

Hannah se ušklíbila při pomyšlení, že by se měla dát do prohlídky domu, jako by si ho mínila koupit. „Já vlastně ani...“

„Upřímně řečeno, je to prostě moje povinnost,“ ušklíbila se spiklenecky Bailey. Rozpustila si vlasy a začala z jednotlivých pramenů vymačkávat vodu. „Dobrá, takže zkrácenou verzi. Kromě komory, kde je beton, máš ve všech místnostech v přízemí podlahu z břidlicových dlaždic z Delabole. V horních částech domu je všude původní dřevěná podlaha. Tady napravo je obývací, jsou tam kamna, ve kterých se topí dřevem. Vlevo je jídelna, tam je krb. Chodbou dopředu je pak kuchyň, nějaké komory a spižárna. Zánovní plynová litinová kamna a ruční pumpa, která čerpá vodu rovnou ze studny – ta je tu už od 18. století.“

„Ruční co? Ruční pumpa?“ opakovala nevěřicně Hannah. „Netušila jsem, že takové věci vůbec ještě existují. Nenatáčeli tady náhodou seriál *Poldark*? Podle té slavné historické ságy z konce 18. století?“

„Já vím, je to trochu šok,“ odpověděla Bailey s omluvným výrazem na tváři. „Jak jsem řekla, sporák je nový a je to Aga, to nejlepší a nejtradičtější, co si můžeš přát. Bohužel, moderní přívod vody tvoje babička nějak neřešila. Když jsme u toho, elektřina taky volá po opravách, a to dost naléhavě.“

Hannah zrovna cvakala vypínačem, který vypadal dost starodávně, a snažila se rozsvítit světlo v chodbě. Žárovka ani neblikla.

Bailey jen věcně podotkla: „Jo, proud je odpojený. Teda dočasně.“

„Výborně. Ještě jiné podobné překvapení?“

„To vyřešíme jedním jediným telefonátem, hned jak se vrátíme do kanceláře. Připomeň mi pak taky, abych ti dala kontakt na místního elektrikáře,“ snažila se povzbudit Hannu Bailey. „Udělá ti odhady na ty nejnnutnější opravy.“

„Dobrá, to by bylo fajn. Díky.“

„Není zač.“

Hannah se mezitím vydala přes kamennou dlažbu po špičkách ke dveřím obýváku. Na hladké lesknoucí se břidlicové podlaze za sebou zanechávala blátivé stopy. Nesměle nahlédla do prostorného pokoje se starobyrou dřevěnou lavicí, několika starodávnými křesly a polstrovanou sedačkou pod velkým dvojitým oknem. Na impozantní vyvýšené desce z černého kamene stála vyhaslá kamna na dřevo. Otevřenými dvířky byl vidět pečlivě vymetený rošt.

Jestli tu zůstane, chtělo by to nějakou pohodlnou sedačku.
Jestli tu zůstane.

„Delabole jsi říkala?“ zeptala se a klekla si, aby si ty nádherné břidlicové dlaždice lépe prohlédla. Tedy ty, co nebyly umazané od bláta.

„Jo, jo, Delabole. To je jeden z nejstarších cornwallských břidlicových lomů, jen pár kilometrů dál po pobřeží.“

Bailey si sundala nepromokavý plášť a rozepnula sako, pod kterým měla pečlivě schované desky s doklady, aby ne namokly. Taky byly dost navlhle a rohy měly celé zohýbané. Hannah jí přes rameno nahlédla do spisu: „Notářská kancelář Knutson. Kompletní inventář Kernowské usedlosti.“ Pod názvem následoval hustým drobným písmem seznam předmětů.

„Tak co, jdeme na to?“ narovнала Bailey listy a za chůze předčítala jednotlivé položky. Došla k jídelně, otevřela dveře a pokračovala: „Inventář jídelny: Jeden starožitný stůl s osmi

židlemi. Příborník se sadou stříbrných příborů. Pět kousků chybí. Dva stříbrné svícny a velký cínový talíř, všechny předměty ze začátku 19. století. Skříňové pendlovky s...“

„Bailey,“ přerušila ji s úsměvem Hannah. „Nezlob se, ale... možná není nutné to všechno číst. Vidím, že to tu všechno je. Raději bych se místo toho tady pár minut prostě jen tak...“

Chtěla říct „zaposlouchala do domu“, ale rozmyslela si to. Bailey byla milá mladá žena, neuvěřitelně příjemná a ochotná, ale Hanně připadalo, že tajemnost prostředí jí trochu uniká. A tenhle dům svoji atmosféru rozhodně měl. Ne smutnou, jak se obávala, když jej viděla zvenčí, ale vřelou a nepopsatelně příjemnou. Jako by na ni Kernowská usedlost čekala. Bylo to sice trochu podivné, ale nijak znepokojivé.

„Rozhlédla a trochu vzpomatovala,“ vydala ze sebe nakonec.

„Chápu.“ Bailey zavřela dveře do jídelny a složila desky pod paži. Hanně se ulevilo, že si to Bailey nevezala nijak osobně. „Opravdu, plně to chápu. Sama se tu zorientuj a prozkoumej, co kde je. V klidu, nikam nespěcháme. Počkám na tebe venku na verandě.“

„To jsi moc hodná, díky.“

Už stála ve dveřích, když se otočila zpátky a s nesmělým úsměvem dodala: „Víš, že jí jsi hodně podobná?“

„Podobná komu?“

„No tvojí babičce. Trudy.“

„Takže tys ji znala?“

„No to se ví, všichni tady znali Trudy Clitheroevou. I když, abych byla upřímná, v Pethporru se znají naprosto všichni. A taky co kdo dělá a tak. Je to opravdu taková vesnice. To je prostě Cornwall, každý tu vidí druhému do talíře. Soukromí si tu asi nikdo moc dlouho neudrží. Nebo tajemství.“ Bailey se

přítom zadívala na ztemnělou chodbu a starobylé točité schodiště do patra a zamyšleně dodala: „I když nějaké to tajemství se tu možná ještě najde. Ve starých domech, jako je tenhle.“

Mladá právnička nakonec přeci jen taky cítila tu zvláštní atmosféru.

„Kdo ví,“ souhlasila Hannah.

„Ještě před pár lety se tu všude povídalo, že do domu odněkud vede tajná chodba,“ dodala rozverně. „Báchorky, co tak kolují mezi lidmi. Ale i když ji hledal kdekdo, nikdo ji nikdy nenašel. Ani my teď. Třeba budeš mít větší štěstí.“

„No to je výborný. Úplně mi z toho teď naskočila husí kůže. Mockrát děkuju.“

„Ale prosím tě. Zřejmě jen nějaká fáma, vůbec se tím nezatěžuj.“ Bailey najednou zvažněla a podívala se Hanně do očí: „Ale zpátky k tvé babičce – upřímnou soustrast, Hanno. Je mi to moc líto. Všem je nám to moc líto.“

„Komu – všem?“

„Panu Knutsonovi. A ostatním u nás v kanceláři. Vlastně... vlastně všem v Pethporru.“

„Děkuju,“ zamumlala Hannah, zaskočená upřímnou lítostí, kterou četla v Baileyině tváři. Najednou se cítila jako podvodník. Vždyť ona Trudy Clitheroeovou vůbec neznala! Ale přišlo jí nepatřičné to znova připomínat. Už takhle se cítila děsně.

„Vážím si toho.“

* * *

Když zůstala v domě sama, otočila se Hannah zády ke dveřím a zaposlouchala se do deště, jenž bubnoval na střechu a do oken. Chvilí se nemohla rozhodnout, do kterého z pokojů se podívá nejdřív. Jídelna se všim tím starožitným nábytkem

a stříbrnými příbory? A nebo půjde hned do poschodí, které je tak tajemně zahalené v přítmí? Kuchyň ji taky lákala, přestože byla očividně velmi zastaralá.

Vydala se chodbou ke kuchyni a zanechávala za sebou další blátivé stopy. Opřela se do dveří, které hlasitě zavrzaly. Stačí ty rezavé panty promazat a bude to, řekla si a vepsala olej na pomyslný seznam, který se jí začal rodit v hlavě.

Před ní stál dlouhý starožitný stůl ze silného borového dřeva, ale ani jedna židle. Místo jedné nohy byly v rohu naskládáné zaprášené knihy, ale jinak byl opravdu nádherný. Možná by stál za záchranu, pomyslela si.

Kromě zánovně vyhlížejících kamen v jemně zelenavé barvě nedalekého oceánu naznačoval jen jediný další předmět, že jde o kuchyni – byl to bílý keramický dřez značky Belfast. Byl popraskaný skrz naskrz na mnoha místech a zazděný hluboko v neomítnuté kamenné zdi pod ruční pumpou na vodu.

Nostalgie jak vyšitá, pomyslela si sarkasticky a bez velké důvěry se opřela do starého dřevěného ramena pumpy. Změtí pavučin na kohoutku se prodral slabý pramínek vody. Ušetřila by za posilovnu, kdyby se s touhle obludou potýkala několikrát denně. Nedovedla si však představit, že by musela pumpovat vodu pokaždé, když by si stavěla vodu na čaj nebo vařila brambory. Pumpa bude muset z domu.

Taky elektřina musí být naprosto funkční. Vlastně to je to asi nejnnutnější, pomyslela si a na svém pomyslném seznamu úkolů posunula elektřinu na první místo. Přestože představa bloudění chodbami tohoto starého domu se svícem v ruce jako v románu Jane Austenové byla lákavá, bude si muset občas dobít telefon a laptop. A taky by se přeci jen někdy ráda podívala na televizi nebo se připojila k internetu. Při pohledu

na staré zásuvky si slíbila, že v nich nebude nic nabíjet, dokud si nebude jistá, že tím nezpůsobí požár.

Zběžně nakoukla do dvou přilehlých místností, zřejmě bývalých spižíren. Jedna z těch komor byla tak studená, že mohla sloužit za márnici, kdyby na to přišlo, a tak se raději znovu vrátila do chodby.

„Je tady vysokorychlostní připojení k internetu?“ zavolala směrem k otevřeným hlavním dveřím na Bailey.

Zvenku se však ozvalo jen jakési tlumené odfrknutí.

„Takže není,“ zabručela si pro sebe Hannah a vydala se k točitému schodišti z masivního dubu. Představovala si, jak asi vypadají pokoje v patře. I na půdu chtěla vylézt – pamatovala si ji z přesných, ručně rýsovaných plánů domu. Byly přiložené k prvnímu dopisu, který dostala od pana Knutsona. S rukou opřenu o zdobený sloupek zábradlí se na chvíli zastavila na prvním schodu.

Najednou nemohla uvěřit, že tohle všechno je teď její.

Nikdy žádnou nemovitost nevlastnila. Ani auto nikdy neměla, i když si řidičák udělala už v osmnácti. Dům, ve kterém bydlela v Řecku, patřil Santosovým rodičům. A teď má najednou sama pro sebe celý dům, a k němu dokonce i malý pozemek. Většina přilehlých lesů a polí byla před lety prodána sousedovi jako zemědělská půda, upřesnil pan Knutson, když s ním poprvé mluvila telefonicky ohledně dědictví. Za domem jí ale zůstala nádherná zahrada, i když trochu zarostlá. Hned jak ji kuchyňským oknem uviděla, tak se do ní okamžitě zamilovala. Stačí pořádně odplevelit a bude to. Hannah už se v duchu těšila, jak tam bude za hezkého počasí sušit prádlo a opalovat se na plážovém křesle s výhledem na moře...

Velké pozemky kolem ji stejně nezajímaly. O zemědělství nevěděla vůbec nic a o udržování zahrady vlastně taky moc

ne. Nejblíže zahradničení bylo jejích pár pokojových květin na okně za studentských let. Ale zas tak velká sláva to nebyla – její péči nevydrželo ani normálně dost odolné kapradí.

Jen co si představila, jaké by to asi bylo, kdyby tu s ní stál Santos, bodlo ji u srdce. Jaké by to bylo, začínat tu společný život, založit rodinu, usadit se... Možná by se i vzali.

Nikdy moc nedbali na tradiční mužské a ženské role, ale i tak by Santos asi věděl líp než ona, kde začít s opravami, koho zavolat. Možná by něco dovedl opravit i sám. A ona by se tu necítila tak osamělá a zranitelná, kdyby tu byl s ní. Společně by prozkoumávali babiččin dům, ruku v ruce přebíhali z pokoje do pokoje, opilí štěstím, které jim spadlo do klína. Opravdový vlastní dům, s úžasným pohledem na moře. Sen, který si tak často šeptali do ucha, když si večer v posteli prohlíželi katalogy s nemovitostmi, střídali každou korunu a doufali, že se jim firma rozjede natolik, aby si jednou mohli koupit svůj vlastní byteček.

A teď tu stála sama v obrovské, nádherné usedlosti v Cornwallu.

Santos jí bolestně chyběl.

Má vlastně vůbec nějakou jinou možnost než uprostřed všeho toho bláta předstírat, že je děsně silná a odvážná a zvládne to všechno bez něj?

Ve chvíli, kdy se opřela o zábradlí a začala stoupat do patra, uslyšela seshora slaboučký zvuk. Jako zaskřípání staré podlahy pod nohama.

„Haló?“ zavolala nahoru a tajně doufala, že se nikdo zpátky neozve.

A v tom se ozvalo kýchnutí.